

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kendskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 18.

Den 15de September 1900.

49de Aargang.

Religiøse Fremskridt.

Det første Nummer af »Deseret News« udkom den 15de Juni 1850 som Organ for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Dets Løsen var: „Sandhed og Frihed“. I de forløbne 50 Aar har det været og vil i Fremtiden være det officielle Organ for denne Kirke, og det er indviet til at udtrykke dens Balgsprogs Principper. Det har indtaget en fremragende Stilling med Hensyn til at udsprede denne Kirkes Lære, baade ved Redaktions-Bemærkninger og ved Udgivelse af de ledende Udbsteres Taler. Det har derfor været et af de Midler, ved hvilke vigtige Forandringer i religiøs Tankegang ere blevne udførte i Kristendommen.

For halvtredstindstyve Aar siden blev Bibelen tilbudt af det store Flertal af dem, som bekende sig at være Kristne, og Tro paa dens ordrette Inspiration „fra Ende til anden“ fordredez som en absolut Nødvendighed. Ikke alene ansaa man Profeternes Fremsigelser i det gamle Testamente og Apostlenes Udtalelser i det ny som Guds sande Ord, men den historiske, Slægtregistrene, og den allegoriske Del betragtedes i samme Lys. De Sidste-Dages Hellige bleve erklærede for vantro, fordi de betragtede Bibelens Bøger paa en rationel Maade og antog dem, „saavidt de vare rigtigt oversatte“, og antog som Guds Ord „alt det, Gud har aabenbaret“, udenfor saavel som i denne Bog, og „alt det, som han nu aabenbarer“, i den Forventning, „at han endnu vil aabenbare mange store og vigtige Ting“, henhørende til Guds Rige og Menneskenes Frelse. Alle religiøse Samfund drøfte nu Bibelens Bøgers Troværdighed. Ny Udgaver af Skriften ere udkomne. Lærde Teologer disputere med hverandre angaaende Troværdigheden af forskellige Skriftsteder, og det Faktum, at Bibelen ikke indeholder hele Guds Ord til Menneskene, er anerkendt af mange Tusinde af Bibel-Forskere, medens Muligheden af

ny Inspiration begynder at paavirke forstandige Mænds og Kvinders Tænkemaade.

For halvtredstindstyve Aar siden blev det anset som anklagelsesværdigt at betvivle den ortodokse Treenigheds Lære, skønt den var ufattelig, som den da forkyndtes; stik imod sund Forstand blev den alligevel fastholdt som en Grundvold for den kristne Tro. Mormonismen blev sat udenfor Kristendommens Enemærker paa Grund af dens rationelle Forstaaelse af Guddommen og dens Erklæring om den adskilte og legemlige Individualitet af enhver af dens Personer, og at deres Forening var en fuldkommen Harmoni i Beslutninger, Hensigter og Udførelse. Der er i Dag stor Meningsforskel angaaende dette vigtige Emne, men det behandles paa en mere taalmodig og fornuftig Maade, og den blinde Antagelse af det uforstaaelige betragtes nu ikke som en absolut Nødvendighed for en Kristens Tro. Menneſter i Millionvis fornægte det, og skønt de gaa fra en Yderlighed til en anden, ere de ikke saa udsatte for Banlysning, som de vilde have været, hvis de dengang havde forladt Statskirkerne.

Den Ide, at Aabenbaring endte med Johannes' Syn paa Den Patmos, næredes af saa godt som alle for halvtredstindstyve Aar siden. Ligeledes at Evangeliets Gaver, af hvilke den første kristne Kirke var i Besiddelse, endte med det første Aarhundrede, og at alle Fordringer paa deres nuværende eller fremtidige Nydelse ere Bedrageri. Mormonerne forfæstedes aldeles, fordi de vidnede om disse Tings Gengivelse. Aabenbarelser, som gøre Fordring paa Guddommelighed, Helbredelser, aandeligt Samkvem, Vidundere af forskelliges Slags ere antagne som Virkelighed af Menneſter i Millionvis. Mange af dem ere vildledende, nogle ere djævelske, og andre ere kun forestillede. Ikke desto mindre viser deres Antagelse af Mængden en Revolution i Folkeanden og en Antagelse af den mulige Sandhed af Mormonernes Lære om vedvarende Aabenbaring og den nuværende Nydelse af alle aandelige Gaver, som ere omtalte i Bibelen. Børns Bestænkelse med Vand i Treenighedens Navn, som misvisende kaldes Daab, blev anset som en Nødvendighed for deres Frelse for halvtredstindstyve Aar siden. Den forfærdelige Ide, at udøbte Børn vare evig fortabte, gjorde sig gældende i en forbausende Grad. Mormonerne bestred dette Rætte ved at erklære, at smaa Børn ere forløste fra Verdens Begyndelse ved Jesu Kristi Forsoning og behøve altsaa ingen Daab, at Daaben var indstiftet som en Ordinance „for Syndernes Forladelse“, og at intet Barn kunde synde, før det naaede den Alder, at det kunde være ansvarlig for Gud. Endskønt Barnedaab er en religiøs Skik, som følges af de fleste, anses den dog ikke nu som tidligere uden af de mest yderliggaaende Sekter; heller ikke gysse Forældrene ved Tanken om den evige Dom af et Barn, som dør uden Daab.

Om Helvede prædiktedes der, at det var opfyldt med virkelig Ild og

Svovl, hvor fortabte Sjæle, alle, som ikke gaa til Himlen, skulde lide uendelig Pine, haabløs, uden Lejlighed til at blive forløste fra deres martrende Pine og Haabløshed. Mormonismen forkyndte den evige Naade og Retfærdigheden hos alles Fader; den forklarede de figurlige Udtryk i den hellige Skrift angaaende de ugudeliges Straf og erklærede den endelige Frelse af alle Mennefsjæle (undtagen de meget faa, som ikke kunde eller ikke vilde ombende sig), naar de have betalt „den sidste Hvid“ af en retfærdig Straf. Flammer og Røg og buldrende Ildsted, med hornede Djæble og vridende Ofre, anses i Dag blandt Flertallet af religiøse Folk som alt andet end Virkelighed, og „Pinen af de dønte“ antages som en aandelig Tilstand, en Følge af „Samvittighedsnag“. Og det andet Ydre igen er naaet, og paa mange Prædikestole fornægtes Helvede, medens det er af Mode at tale om det paa andre.

For halvtredstindstyve Aar siden betragtedes Mennefskets Skæbne som afgjort ved Døden. Efter Døden var den uforanderlig. Det var op til Himlen for dem, som troede paa Kristus, eller ned til Helvede for dem, som ikke troede. Hedningen, Jøden, den irreligiøse iblandt alle Folk, den store Mængde Mennefsker, som ved hvilke som helst Omstændigheder, f. Eks. ved Fødsel eller Mangel paa Tilbøjelighed, ikke havde hørt om Jesus, og som forsømte at tro paa ham som Frelser, forgik for evig. Saaledes skulde Djævelen vinde Sejr, og Frelseren skulde kun befri nogle faa Individiver af de utallige Myriader af Mennefskeheden. Mormonismen prædikede Kristi Mission til „Manderne i Forbaring“ og „Fangerens Frigivelse“, endogfaa „disse, som vare bundne“, Kraften hos en Sjæl eller Land, som er løst fra Legemet, til at tro, angre og ombende sig og derved Muligheden for dens Frelse ved at adlyde Evangeliet, som den ikke havde modtaget i Livet. Det blev forkastet med Foragt af den religiøse Verden og hæftig fordømt. I Dag er Saligheds-Læren modificeret, saaledes at Hedningernes mulige Frelse saavel som andres, der ikke havde Lejlighed til at lære om Kristus her paa Jorden, er antaget endogfaa af ortodokse Præster. Dette Emne er undersøgt i Kirker og Kollegier, og skønt den gamle haarde Lære endnu teoretisk fastholdes af nogle, har en mere liberal Forstaaelse af Frelsens Plan gjort sig gældende, og guddommelig Naade er ophøjet over den engang universale antagne Forstaaelse om evig Utilgivelse og Hævn.

For halvtredstindstyve Aar siden vare de kalvinistiske Læresætninger om Forudbestikkelse, Valg og Fordømmelse ubetvivlede i Presbyterian-, Baptist- og andre Trossamfund. Det blev antaget som ufejlbarligt, at den Almægtige før Verdens Skabelse forudbestemte et vist Antal af Mennefsker og Engle til at være hans Udvalgte, og at disse faa, saaledes valgte „ud af Naturens Usjelhed“, skulde frelses, ikke for deres egne gode Gerninger, og de fortabte skulde dømmes, ikke for de Ugudeligheder, de havde gjort, men alt var saaledes bestikket, før de bleve

fødte. Saa det hjalp ikke noget, hvor god en Person maatte være; hvis han ikke var iblandt de udvalgte, saa vilde han blive evig fordømt, og hvor ugudelig en anden end maatte være, hvis han var iblandt de udvalgte, saa vilde Kristi Blod rense ham fra al Synd, og han vilde skinne i Guds Herlighed. Ja, endog saa Udvælgelse af smaa Børn var en Del af denne unaturlige Lære og vedbliver saaledes i deres Trosbefendelser. Mormonismen viste derimod, at medens visse Personer vare forubestfikkede til at indtage vigtige Stillinger paa Jorden, saasom i Kirke, i Stat, i Krig, i Fred, og til at lede forskellige Fremfritts-Foretagender iblandt Menneffene til Opfyldelse af Guds Hensigter igennem de forskellige Tidsalder og Menneferacer og vare fødte i Verden paa den Tid og under forud bestemte Omstændigheder, var dog Frelse fri for alle uden Forskel, forudsat at de vilde annamme Jesu Kristi Evangelium, naar de fik Lejlighed til at høre det. Mennesket er fri med Magt og Villie til at annamme og forkaste Sandheden; det er derfor et ansvarhavende Væsen og vil selvfølgelig blive dømt efter sine Geringer og modtage den Belønning og Straf, som den evige guddommelige Retfærdighed, formildet med Naaden, vil bestemme for enhver. Jesu Kristi Blod renser fra Synd alle, som ere villige til at adlyde hans Evangelium. De Sidste-Dages Hellige ere ofte blevne modarbejdede og angrebne paa Grund heraf, som om en saadan Lære var et Onde. 3 Dag fornægter en stor Mængde kristne Mennesker den djævelske Tanke, at den evige Fader skabte Millioner af sine Børn alene af den Grund, at han kunde styrte dem i evig Pine. Og skønt den endnu bibeholdes i deres skrevne Trosbefendelse, er der dog ikke andre, som tro paa den, end nogle faa Dogmatikere, som nægte at bøje sig for Nutidens Meningener. Fornylig har man stærkt fordret en Revision af hele den Lærdom, som indbefatter denne grusomme Lære; endog mange af de mest fremragende Repræsentanter af Presbyterianismen fornægte den som aabent vanærende for Guddommen. Denne Forandring er mærkværdig og et flaaende Tegn paa religiøse Tankers Fremfrit.

Den populære Ide om Himlen for halvtredstindstyve Aar siden var en vedvarende Gentagelse af den religiøse Sabbath; at de genløste brugte deres Tid til at synge, spille paa Harpe og bøje sig for den evige Trone; at de ere ulegemlige ætheriske Væsner uden noget legemligt i deres Ydre eller materielt i deres Eksistenser eller Fornøjelser. Mormonismen lærte, at Himlen vilde blive oprettet paa Jorden efter dens Renselse og Fornøjelse; at de genløste vilde opstaa som udødelige og legemlige Væsner, og at de vilde være fysiskfatte med forskellige Beskæftigelser i en fremadskridende og fuldkommengjort Selskabs-Stand med Familieforbindinger i deres Orden, udøvende alle deres Kræfter, baade aandelige og legemlige, i en renset, syndefri og evig fremadskridende Tilstand af Dphøjelse og Lyksalighed. Dette er blevet latterliggjort og

forkastet som uanstændigt og stridende mod Skriften. Harpe og Sang, Ideen om Himmelen er i hurtig Aftagende i Dag; Sandheden gør sig gradvis gældende i den religiøse Verden, at den fremtidige Tilstand vil være en fuldkommengjort Samfundsbetingelse af virkelige Mænd og Kvinder, udbeliggjorte og forherligede, som have passende Bestæftigelser og Fornøjelser i deres ophøjede Stilling og Omgivelser, adskilte fra alt, som er ondt, og som kan forarge eller fornedre, og badende sig i Solskinnet af Guds evige Nærværelse.

For halvtredstindstyve Aar siden var det en almindelig antaget Teori, at Mormons Bog var skrevet af en Præst ved Navn Salomon Spaulding, han skrev nemlig en religiøs Novelle, kaldet »the Manuscript Found«, som paa en eller anden Maade kom i Hænderne paa Sidney Rigdon, der paa en mysteriøs Maade skulde have bragt den til den unge Mand Joseph Smith, som deraf skulde have dannet Mormons Bog og paaløst Verden den som en guddommelig Aabenbaring. Vidnesbyrd, som ingen kan drage i Tvivl, var givet, som viste, at Sidney Rigdon ikke kendte noget til Mormons Bog, førend Parley P. Pratt viste ham den mange Maaneder efter dens Udgivelse, og at de anførte Enkeltheder angaaende »The Manuscript Found« ikke havde den mindste Lighed med Mormons Bog. Men den religiøse Verden antog Spaulding-Historien med alle dens Modsigelser og Urimeligheder, og den blev saaledes adopteret af lærde Samlere af Encyklopædi og historiske Bærker. 3 Dag ligger Spaulding-Historien aldeles ødelagt, adsplokket, og uden mindste Støtte. »The Manuscript Found« er bragt for Lyset efter sin lange Fordølgelse. Det er nu opbevaret i Biblioteket i Oberlin Collegium, Ohio. Det ligner ikke Mormons Bog i mindste Maade; dette er indrømmet af enhver Person, som har sammenlignet de to Bærker. Videnskabelige og teologi-kyndige har undersøgt dem begge og har aflagt det Vidnesbyrd, at der er ikke den mindste Lighed imellem dem. Forskere og Oldgranskere have bragt Ruiner og Levninger for Lyset, som give Vidnesbyrd om Sandheden af den historiske Del af Mormons Bog, og som hjælpe til at sætte den i det rette Lys for Verden. Fordomme ere nedbrudte, og endskønt nogle geistlige endnu gentage den ensfoldige Historie fra for halvtredstindstyve Aar siden for at give en Aarsag til dens Fremkomst, staar Mormons Bog dog i Dag som en guddommelig Be-retning, paa hvilke Hundreder af Tusinder tro, og som et Underværk for Verden.

For halvtredstindstyve Aar siden rasede Forfølgelserne imod de Sidste-Dages Hellige. De vare flygtede fra Pøbelens morderiske Angreb, som lededes af Præster og Fanatikere. Mormonerne havde oprettet en Stat i Orkenen, hvor de kunde tilbede Gud efter deres Samvittigheds Bydende, uforstyrrede af Voldsomheder fra deres kristne Medmennesker. Men paa mange Steder i Udlandet viste Fjendskabet til deres Tro sig paa en

brutal Maade, og der ytrede sig en Tilbøjelighed til at ødelægge dem og deres Tro. De vare et lille Samfund i Klippebjergenes Midte, og det var i Slutningen af Aaret 1850, at en territorialist Regeringsform, som Nationen havde givet dem, kunde begynde at træde i Kraft. Dog sendte Kirken sine Missionærer til Udlandet, og forskellige europæiske Nationer hørte for første Gang Evangeliet, som det er gengivet til Jorden i disse sidste Dage. Utah er i Dag en blomstrende Stat i Unionen. Dens Indflydelse er voksende, og dens Værd begynder at blive anerkendt. Kirken har en fremragende Plads som en Religionsmagt med en Organisation, der er beundret og til Tider frygtet af de store kirkelige Systemer, som ere Modstandere af den. Men Riflen og Kanonen, Falken og Urostifteren, Fængsler og Baand bruges ikke længere som Vaaben imod Mormonismen. En mere civiliseret og kristelig Fremgangsmaade anvendes nu, og skønt der er falske Fremstillinger i Omlob, udøver man dog ikke skjult Magt i Striden mod Mormonismen. Verden gør Fremstridt. Det er ikke bleven paastaet, at den store Forandring i religiøs Tænkemaade i de sidste halvtredstindstyve Aar er bleven tilvejebragt ved at prædike „Mormonismen“. Men den har været en mægtig Faktor i at tilvejebringe disse Religions-Forandringer og har haft Indflydelse paa alle de Ideer og Begreber, som vi have omtalt, og paa mange andre, som Bladsen ikke tillader os at omtale. Der er mange Tusinde Mennesker og ikke faa geistlige, hvis Meninger storligen have forandret sig paa Grund af Mormonernes Lærdømmes Indflydelse. De ville maaste ikke være villige til at vedgaa dette, men det er ikke destomindre Sandhed, og »The Deseret News« har udført sin Del af det gode Arbejde.

„Mormonismen“ er den himmelske Surdejg, som gennemtrænger Verden, „til det er syret altsammen“. Hvad den har gjort i halvtreds Aar er et Vidnesbyrd om, hvad den vil gøre i Fremtiden. Dette er den almægtige Guds Værk. Det kan ikke blive ødelagt. Det vil overvinde al Modstand og bestaa evindeligen. For hvad det har gjort i det forbigangne, skal Gud have Æren. For dets Udsigter i Fremtiden takke og prise vi ham.

(Deseret News.)

Tale af Ældste Carl Hjalmar Carlquist.

Følgende er en Tale, som Ældste Carl Hjalmar Carlquist — en ung Ældste, der nu er paa Mission i Sverrig — holdt i Salt Lake City i Concurr med andre unge Mænd, og publiceret i Improvement Era:

Ved Eftertænkning af de Forsølgelser, de Sidste-Dages Hellige have maattet udholde, den Gang de bleve uddrevne fra Missouri-Staten,

lynes det for mig, som om vor Fader i Himlen ikke vilde have ladet sine Børn gennemgaa de Lidelser, vi læse om, hvis han ikke selv havde vidst, at det vilde tjene dem til Gode. Denne Tanke fører ganske naturligt til en anden, nemlig den, at der maa ligge en dyb Filosofi i disse Prøvelser, at Lidelser renser og udvækker den menneskelige Sjæl, ligesom Ovnen forfinner og renser Guldet, som bliver lagt deri.

Jntet Blad i Amerikas Historie er mere gyseligt at læse end det, hvorpaa den sandede Beretning er skrevet om den umenneskelige Behandling, de Sidste-Dages Hellige maatte underkaste sig i Missouri, en af de forenede Stater i Nordamerika. I denne mørke Tidperiode bleve i den Stat Tusinder af amerikanske Borgere drevne bort fra deres Hjem ved Pøbelvold under skinhellige Paastud og religiøs Intolerance. Udplyndrede, berøvede deres Guds og alt, hvad de ejede, uddrevne paa de øde Sletter, husvilde og ubeskyttede mod Uvej og Voldsmands Umenneskeligheder, segnede mange under Byrden og opgav Landen under deres mangfoldige Lidelser, medens andre modigen banede sig Vej til et andet Hvilested — Illinois' jumpige Sletter. Gamle og unge gennemgik samme Lidelser. Disse brutale Pøbelhobe, hvoriblandt der ogsaa var Statsmedlemmer og Religionslærere, skaanede ingen. Endog Hædermænd fra Revolutionskrigen — Mænd, der havde bovet deres Liv for at vinde den Frihed, som er Amerikanerens Ros — bleve grusomt mishandlede og dræbte. Ingen Udaad var for grusom eller barbarisk, naar disse Voldsmands Tørst efter Røveri og Mord skulde tilfredsstilles. Det hedenske Rom i sin værste Tidperiode af Grusomheder og Blodsudgydelse har næppe kunnet være mere skrækkelig. „Hauns Mølle“ „Crooked River“ og „Far West“ ere Navne, der minde en om Børnemyrderiet i Bethlehæm, Inkvisitionens Rædsler i Spanien og Bartholomæusnattens Grusomheder. Fædre bleve revne bort fra deres hjælpeløse Familier uden Tilladelse til at hyde dem et ømt og muligen sidste Farvel, indespærrede i Fængsler og Fangebure, hvor de maatte lide ubeskrivelig Sorg og Vængstelse over deres fraskilte Familier. Elstværtdige Hustruer og uskyldige Børn bleve jagte bort fra deres Hjem i en hjælpeløs Tilstand af Fattigdom, ud paa aaben Mark for der at være udsatte for Vinterens barske Kulde. Disse sørgelige Tildragelser bleve ikke formildede ved nogen som helst Velgerning, ingen Barmhertighedssytring, ingen Sympati eller Medlidenshed. Et ubevægeligt Had fyldte deres Undertrykkes Hjerter, og disse Voldsgerninger, der ikke finde deres Lige i den civiliserede Verden, foregik i Landet med den stjernebestrøvede Fane, Sindbilledet paa Lighed og Religionsfrihed — det Flag, som er Amerikas Ros.

(Fortsættes Side 282.)

Den 15de September 1900.

Slet Omgang fordørrer gode Sæder.

Ovenstaaende er en Grundsætning, om hvis Sandhed vist intet forstandigt Menneske nærer den mindste Tvivl. Fly det onde, og det onde skal fly fra dig, er en Gentagelse af den samme Tanke. Hvor ofte have vi ikke set Mænd og Kvinder, som, stolende paa deres egen Kløgt og Duelighed, ere blevne Ofre for deres Uforsigtighed. Det er især de unge Folk, som i langt højere Grad, end Tilfældet er, skulde være forsigtige med det Selskab, de søge og stænke deres Benskab og Tillid. Salomon, Jødernes vise Konge, siger: Min Søn! naar Syndere lokke dig, da samtyk ikke. Vi kunne lægge til, at hvis J holde eder borte fra Synderes Selskab, da ville de ikke være i Stand til at bortlede eder fra Pligtens Sti. Hvor mange, som i Dag ere Drankere og endnu værre, mindes ikke den Dag, da de i Selskab med en Kammerat besøgte et eller andet Sted for at more sig; og hvad er Resultatet? Maa ske dette, at de have Aarsag til at forbande Mindet og denne saakaldte Ven, og at de med Skamfuldhed tænke paa, hvorledes netop dette er Skyld i deres Ulykke; de have Grund til at sige, at hvis de ikke havde mødt denne eller hin, da havde de i det mindste ikke overtraadt den Gang. Er det ikke sandt, at mange unge Mennesker lede hverandre til at begaa Daarligheder? Hvor mange ældre Mænd huse ikke den første Gang, de brugte Tobak, og hvor syge de bleve, fordi de ved Tilskyndelse af deres saakaldte Venner bleve forledte til Brugen deraf. Og stønt de bleve syge, lode de sig, hvor forunderligt det end lyder, igen forsøre af deres Kammerater, netop fordi disse sagde, at det var mandigt at bruge denne for Sundheden saa højt skadelige Gift, og ved gentagne Forsøg blev Tobakken forvandlet fra en affhyelig til en ganske uundværlig Nødvendighedsartikel. Visseligen, hvad ung nemmer, gammel ej glemmer. Der er mange andre Maader, paa hvilke især Ungdommen ved slet Omgang ledes paa gale Veje, f. Eks. til at tage Guds Navn forsængelig og til at tale Usandhed og andre uheldige Talemaader, hvis Virkning forgifter Sjælen, og ved hvis Brug Ustyrbighedens Engle med Skamfuldhed maa forlade dem, som gøre saadant. Vi kunne vedblive at sige mere om den Sag, men vi ønske at vise Modsetningen til dette mørke Billede og se, hvilken Fordel god Omgang er for alle, og hvor velsignet et Menneske føler sig, som har en sand og trofast Ven, ligesom David havde i Jonathan, en Ven, hvis rene Karakter og behagelige Omgængelse, hvis kærlige og estertænsomme Omsorg vil udrette meget ved at lede hans

Benner til at forjage det onde og til at udføre det, som er ædelt og godt. Vi kunne af falske Benner ledes til at gøre Uret, og vi kunne blive overbeviste af sande Benner om det upassende i vor Opførsel, ja, mange ere ved god Dngang blevne ledte til at udføre ædle Handlinger og til Sandheds Erkendelse, ved hvilken Vedkommende have opnaaet fremragende Pladser og ansvarsfulde Stillinger i Herrens Rige og iblandt deres Medmennesker. Og Aarsagen er let at forstaa; ved slet Dngang blive vi slet vante, men ved det modsatte blive vi godt vante; med andre Ord, ved gentagne Gange at gøre en Ting blive vi vante til at gøre den netop paa den Maade, og det bliver til en Vane; vi vide, at Vanens Væbner ere stærkere end Jern, derfor skulle vi endmere være forsigtige, saa at vi undgaa enhver Ting, ja enhver Vane eller Dngang, som ikke er forædrende, og enhver Dngang, det være sig med Ven eller Fjende, som kan give os slette Vaner; thi ved Vanens Magt drives vi til at gøre baade det gode og det onde. Vi kunne sige det samme angaaende visse Forlystelsessteder og huske paa, at hvor intet godt læres, der er ikke godt at være. Lad os lære at skelne imellem godt og ondt, saa at vi i al vor Dngang ufejlbarligen kunne vælge det gode og sty det onde, og vore Bestræbelser's Belønning skal ikke udeblive.

J. J.

Anton H. Lund,

som blev kaldet til Historieforfatter for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige den 26de Juli 1900, fødtes i Aalborg, Danmark, den 15de Maj 1844; han blev døbt som Medlem af ovennævnte Kirke af Uldste Gulander den 15de Maj 1856. Da han var seksten Aar, blev han beskikket til Præsident for Aalborg Gren og til omrejsende Uldste i fem andre Grene; han emigrerede til Utah i Aaret 1862, gif til Missouri-Floden efter Emigranter i 1864 og giftede sig i Aaret 1870 med Frk. Sarah A. Peterson, en Datter af Knud Peterson. Han fyldte en Mission til Skandinavien i 1871—72, bestyrede Ephraim Handels-Forening i ti Aar, præsiderede over den skandinaviske Mission i 1884—85 og blev to Gange valgt til Medlem af Utahs Lovgivende Forsamling. Han har ogsaa fuldført sine Kaldspligter som Søndagskolelærer og Forstander, som et Medlem af Højraadet af Sanpete Stav og Stavsforfatter, som Vicepræsident for Manti Tempel, og i 1889 valgtes han til Medlem af de tolv Apostles Korum. Han præsiderede over den europæiske Mission fra 1893 til 1896 og fyldte en speciel Mission til Palæstina i 1897—98.

(Deseret News.)

Ankomst og Beskikkelse. Den 26de August ankom følgende Missionærer fra Zion, alle i godt Velbefindende: Chas. J. Olson, Elsinore, Utah. Milton H. Knudsen, Provo, Utah. Carl Nielsen, Salt Lake City, Utah. Emil J. Isaksen, Peoa, Utah. Christian H. Christiansen, Centerfield, Utah. Peter Wahlin Erickson, Dublan, Mexiko. Christian Peter Christensen fra Richfield, Utah, ankom den 3dje Septbr. Disse Uldster bestikkes til at virke i de forskjellige Konferencer som følger: Chas. J. Olson og Milton H. Knudsen i Trondhjems Konference, Carl Nielsen i Kristiania Konference, Emil J. Isaksen i Skaane Konference. Christian H. Christiansen i Aarhus Konference, Peter Wahlin Erickson i Stockholms Konference og Christian Peter Christensen i Aalborg Konference.

Tale af Ældste Carl Hjalmar Carlquist.

(Sluttet fra Side 279.)

Naar vi betragte det Mod og den Uforsagthed, de Hellige lagde for Dagen i disse Nædelsedage, kunne vi gøre det Spørgsmaal: have de udholdt alle disse Lidelser for intet? Var det for intet, at Hundreder af Hellige maatte lide Døden, eller at esterladte Hustruer og forældreløse Børn maatte flygte i den mørke og kolde Nat for at undgaa Flammerne af deres brændende Boliger? Blev alle den strænge Vinters Lidelser udholdt for intet? Nej, omendstønt mange faldt paa den blodbestænkede Sti, der betegnede deres Flugt over de frozne Sletter fra Missouri til Illinois, vare deres Lidelser og Død ikke forgæves.

Gud har i enhver Tidsalder og i enhver Uddeling prøvet sit udvalgte Folk med Prøvelser og Genvordigheder. Jobs Historie fortæller os, hvorledes Herren tillod Satan at hjemsøge denne retfrafne Mand med alt, hvad der kunde bevæge et Mennefte til at forkaſte sin Gud; hvorledes Job, efter med Taalmodighed at have udholdt alt, hvad Satan havde plaget ham med, alligevel vedblev trofast i sin Tillid til Gud og efter at have bevist sin Uroffeligbed i sin Tro paa Herren blev vel-signet af ham fremfor alle andre Mænd.

Det jødiske Folks Historie, saaledes som vi finde den skreven i den hellige Skrift, er fuld af Prøvelser, som de gennemgik, paa Grund af deres særegne Trosbekendelse. Det utaaelige Nag, Israelliterne vare besværede med under deres Fangenskab i Ægypten, var kun en Skole, hvori Herren oplærte dem for deres tilkommende Storhed som et Folk. Ethvert Slag af deres ægyptiske Herrers Svøbe lagde kun Tryk paa den Lektie, Herren lærte dem. Ligeledes var det med deres Vandring i Orkenen og deres Prøvelser senere hen i Kanaan, det forjættede Land.

Det samme var Tilfældet med de Hellige i de første Aarhundreder af Kristendommens Tidperiode. De strækelige Videlser, som den ydmyge Nazaræers Tilhængere og Disciple maatte udholde i det Tidsrum, der fulgte efter Kristendommens Begyndelse, kan ingen Pen, ej heller Tunge beskrive. Videlsen paa Korset, Døden paa Pinebænten, Sønderrivelse af vilde Dyr ere kun faa af de grusomme Forfølgelsesmaader, der fylde denne strækelige Perodes Historie. Ganste rigtig er det sagt, at ved Martyrernes Blod er Kristendommens Sandheder udsprede. Herren viste sit Folk, at „alle, som leve gudeligen i Kristo Jesu, maa lide Forfølgelse“.

Frelserens Korsfæstelse var kun Højdepunktet af alle de Prøvelser og Videlser, han gennemgik. Fra Bethlehem til Calvary var Mesterens Liv fuldt af Prøver og Forfølgelse. Endog han maatte saaledes prøves, som Apostlen Paulus siger til Ebræerne: „Skønt han var Søn, lærte han dog Lydighed af det, han led.“

Efter som vi tro, at Herren aldrig gør noget uden i en viis Hensigt, maa der ogsaa være en Aarsag, hvorfor han lader sine Børn lide. Vi vide, at han har grundlagt en herlig Plan, hvorved vi formedelst Lydighed kunne erholde Ophjælse i hans Nærværelse. Og naar vi betragt den store Kærlighed og Raade, han viser os paa enhver Maade, ere vi tilbøjelige til at spørge: „Hvorfor lader Herren disse Prøvelser, Forfølgelse og Undertrykkelse komme over sit Folk? Hvad godt kan der komme af Prøvelser, da de ere faa almindelige blandt Guds Folk? Gud glæder sig ikke over at se sine Børn lide; altsaa maa der være nogen anden fjærn eller af Syne liggende Grund til, at han lader disse bedrøvelige Genvordigheder ramme dem. Der gives flere Grunde, hvorfor Herren lader Forfølgelser komme over sit Folk, dersom vi kunne dømme efter, hvad vi se som Følge deraf. For det første kunne Prøvelser være Straf for Overtrædelse af Herrens Bud og Love. Undertiden finder en jordisk Fader det nødvendigt at rette paa sine ulydige Børn med Straf, som de kunne synes haard at bære. Saaledes revser ogsaa vor himmelske Fader sine Børn ved at lade Prøvelser ramme dem. Hvis de Hellige i Missouri havde fulgt Profeten Joseph Smiths Raad, vilde det Kapitel af Videlser og Død kanske aldrig være bleven skrevet.

For det andet sætter Trængsel Folkets Tro paa Prøve og styrker den. I Sorg og Modgang søger Mennesket sin Gud om Hjælp. Abrahams Tro og Tillid til Gud blev prøvet og styrket ved den uforglemmelige Befaling, han fik, at ofre sin Søn Isak paa Bjærgget. Sandt nok havde Gud ikke til Hensigt, at denne Søn skulde ofres, thi han anskaffede en Bæder i hans Sted; men Abrahams Tro paa Gud blev ikke desto mindre sat paa Prøve. Af samme Grund tillod Herren de stinhellige Uslinger i Missouri at drive de Hellige ud af deres behagelige Hjem. Hvorledes kunde de have bevist deres Trofasthed uden gennem Prøvelser?

Saaledes se vi, at der i al deres Nød, Sygdom, Flugt og Død har været et Formaal, de derved kunde opnaa. Det maatte vides gennem deres Videlser, om de vare villige til at opofre alt for at erhverve sig evig Frelse og Salighed.

For det tredje: Prøvelser udvikle saadanne guddommelige Egenstaber som Taalmodighed, Overbærenhed, Tilgivelse og Kærlighed i saa høj en Grad, som de ikke kunne paa nogen anden Maade. For at udvikle vor fysiske Styrke maa vi øve vore Muskler, og for at udvikle vor aandelige Natur maa vi ligeledes øve vore aandelige Egenstaber. Tænk paa det herlige Eksempel, Kristus satte os, da han i sin Dødstime raabte: „Fader, forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gøre.“ Disse samme Egenstaber, nemlig Tilgivelse, Kærlighed og Overbærenhed, ligge i vor Natur og behøve blot at bringes frem. Perler findes i Østersskaller paa Havets Bund, men der behøves Perlebyfferens Kniv til at aabne Skallen, saa at Perlen kan falde ud. Saaledes ere Menneskets ædleste Egenstaber skjulte og indefluttede, og Prøvelsens skarpe Kniv er undertiden nødvendig til at aabne Skallen, saa at den kostelige Perle i Mennesket kan findes.

For det fjerde: Prøvelser rense Kirken fra saadanne Medlemmer, som kun ere Hyklere og ikke gode trofaste Hellige. Der er altid nogle, som naar Forsølgelsens Storme bryde løs af alle Kræfter, søge Ly under Apostasiens Tag. Saadanne ere ingen Nytte til i Kirken. Ved visse Aarstider bruger Naturen sin Magt til med sine stærke Vinde at feje bort alt det nedfaldne Løv og andet Snavs, der monne have samlet sig paa Jorden, og til andre Tider bruger den Jordenskyens Regnskyl og Lynets elektriske Kræfter til at rense Atmosfæren og affylle Jordens Overflade. Saaledes lader Herren undertiden Prøvelser og Forsølgelse ramme sin Kirke for at rense den fra dens falske og ugudelige Medlemmer. Prøvelser og Forsølgelse ere de Midler, med hvilke Herren bestørrer sin Vingård. Ligesom Landmanden om Foraaret, naar Træerne først begynde at knoppes, gaar ud i sin Frugthave og afførrer alle de tørre og ufrugtbare Grene af Frugttræerne, saaledes bestørrer ogsaa Herren sin Vingård med Prøvelsens skarpe Kniv, naar det gøres nødvendigt. Betragt blot Liljen i al dens rene, men dog simple Skønhed! Kunde den blive til den yndige Blomst, den er, uden Himlens Regn saavel som Solskin? Nat og Dag ere begge nødvendige skiftevis, og saaledes dannes efter enhver Tilstand, som Naturen har behov, den smukke Blomst. Mennesket er lig Liljen. Det behøver lige saa vel Forsølgelsens og Trængslens Storme som Himmels Betsignelser for at blive fuldkommen. Trængslens mørke Nat er lige saa nødvendig som den fredsalige Dag.

Det har altid været en Bedtægt hos dette Folk, at Prøvelser og Forsølgelse ere nødvendige for at styrke os i vor Tro, og vi have ofte

hørt sige, at Kirken har haft sin største Tilvækst i Tidsperioder af Trængsel og Forfølgelse. Dette kan let bevises af vort Folks Historie.

Naar vi bestræbe os paa at udholde vore Fjenders Anslag — naar vi maa finde os i mange ubehagelige Omstændigheder, der ere haarde at udholde — skulde vi altid erindre, at Gud har en Hensigt med Prøvelser. Vor himmelske Fader har sat os her paa Jorden, for at vi kunne blive stillede i saadanne Omstændigheder, som maatte udvikle det bedste af, hvad der ligger i vor Karakter, og at vi maatte beredes til at vende tilbage til hans Nærværelse. Hele vort Liv er kun een lang Prøvelses-Periode. Den store Frelser maatte selv udholde Lidelse og Trængsel, der overgaar alt, hvad vi kunne tænke os. Kunne vi da vente at erholde den Frelse og evige Dphøjelse, som han nyder, uden at gennemgaa Prøvelser for at berede os dertil? Fra Buggen til Graven føres vi paa vor Vandring gennem Dødelighedens Land over en torne-strøet Sti. Der er ingen anden Vej, hvorved vi kunne genvinde vor himmelske Faders Nærværelse.

Om vi skulde falde og støde os paa Sorgens og Trængslens haarde Stene, medens vi saaledes arbejde os fremad paa Livets Bane — om vi rives og stikkes af Prøvelsernes Tornebuske, der staa os i Vejen, lader os alligevel trænge os fremad mod vort høje Maal. Thi naar vi engang have naaet Maalet, hvorefter vi stræbe — naar vi nyde den evige Hvile indenfor Herlighedens Porte, hvor vi ville finde Fred og Glæde, Lykkelighed og Fryd — da ville vi ved Modsatningen mellem den majsommelige Vandring her i Livet og den søde Hvile hidsæt saa meget bedre kunne paaskønne og frydes over hans umaalelige Godhed, som saaledes har beredet alt for vort Bedste.

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortjat fra Side 272.)

Riget og Kirken. I Matthæi Evangelium træffe vi ofte det Udtryk, Himmeriges Rige, og i de andre Evangelier og i Epistlerne forekomme Benaævnelserne „Guds Rige“, „Kristi Rige“ eller simpelthen „Riget“. Det er tydeligt, at disse Udtryk kunne blive brugte skiftevis. Dog bliver Benaævnelserne Riket brugt i mere end en Betydning, og en forsigtig Eftertænkning af Sammenhængen er nødvendig i ethvert Tilfælde for at kunne forstaa den rigtige Mening. De mest almindelig brugte ere to: nemlig 1) et Udtryk enslydig med „Kirken“, det vil sige Kristi Tilhængere uden Hensyn til deres timelige eller aandelige Organisation. 2) Betegnelsen af det virkelige Rige, over hvilket Kristus skal

regere paa Jorden i de sidste Dage. Naar vi betragte Riget i den sidste og mest almindelige Forstand, da maa Kirken blive anset som en Del deraf; ganske vist en nødvendig Del, for den er Spiren, hvorfra Riget skal udsolde sig, og man kan sige, den er Hjertet af den fuldkomne Organisation. Kirken har eksisteret, og nu staar den som en Organisation i Verden, uden at Riget ses som en grundfæstet Magt med verdslig Autoritet; men Riget kan ikke blive opholdt foruden Kirken.

I den nyere Tids Aabenbaringer ere Udtrykkene „Guds Rige“ og „Himmeriges Rige“ sommetider brugte med forskellige Meninger. Det første Udtryk mener Kirken og det andet det bogstavelige Rige, som skal overskygge og indbefatte alle eksisterende Riger og Nationer i den ganske Verden. I denne Forstand er Guds Rige bleven oprettet i disse sidste Dage; dets Begyndelse i og før denne Tidsalder var Kirkens Oprettelse paa de sidste Dages faste Grundvold. Dette er overensstemmende med vore Begreber om Kirken som Rigets Livsorgan. Den Magt og Myndighed, som er overdraget Kirken, er altsaa Rigets Røgler. En saadan Betydning er tydeliggjort i den følgende Aabenbaring til Kirken: „Guds Riges Røgler ere anbettede Menneſket paa Jorden, og derefter skal Evangeliet udgaa til Jordens Under ligesom Stenen, der blev afhuggen af Bjærgget uden Hænder, indtil det har fyldt hele Jorden. Paatald Herren om, at hans Rige maa have Fremgang paa Jorden, og at dens Beboere maa annamme det og vorde beredte paa de Dage, der skulle komme, paa hvilke Menneſkens Søn skal komme ned fra Himlen, iført sin Herligheds Glans for at møde Guds Rige, der er oprettet paa Jorden. Gid derfor Guds Rige maa have Fremgang, at Himmeriges Rige maa komme, at du, o Gud, maa vorde helliggjort, som i Himlen saa og paa Jorden, at dine Tjender maa blive undertvungne; thi din er Vren og Magten og Herligheden til evig Tid. Amen (Pagtens Bog 24. Stk.). Ved sit herlige Komme vil Kristus ledsages af Hærskarer af retfærdige, som have været paa denne Jord; og de Hellige, som leve paa Jorden, skulle blive levendegjorte og optagne til at møde ham, og de skulle nedstige med ham, og deltage i hans Herlighed (Pagtens Bog 7de Stk.). Enof og hans Samfund, som ere rene af Hjertet, ville ogsaa komme med ham og blive forenede med Guds Rige eller den Del af Himmeriges Rige, som i Forvejen var oprettet paa Jorden, og Guds Rige paa Jorden vil blive et med det, som er i Himmelen. Da vil der blive en fuldstændig Fyldestgørelse af Herrens Bøn, der skulde være os alle et Mønster paa Bøn: „Komme dit Rige; ske din Villie, som i Himmelen, saa og paa Jorden“ (Matth. 6, 10.; Lukas 11, 2.). Det bestridte Spørgsmaal: er Riget allerede oprettet paa Jorden, eller skulle vi vente paa dets Oprettelse indtil Tiden for Kristi andet Komme? kan passende blive besvaret, enten med ja eller nej, efter den Mening, i hvilken man optager det. Guds Rige, taget som samtidigt med Kristi

Kirke, er visseligen oprettet; dets Historie er den samme som Kirkens i disse sidste Dage; dens Embedsmænd ere bemyndigede af Gud; deres Magt bestaar i det hellige Præstedømme. De paaftaa at have en Myndighed, som er aandelig, men tillige verdslig, naar dens Anvendelse behøves i Behandlingen af Organisationens (Kirkens eller Rigets) Medlemmer. Men de forsøge ikke og gøre ejheller Paastand paa Rettighed til at antaste eller paa nogen Maade at modsætte sig den lovmæssige Regering, langt mindre at underkue Nationer eller oprette rivaliske Systemer. Himmeriges Rige, indbefattende Kirken og alle Nationer i Verden, vil blive oprettet med Magt og stor Herlighed, naar den triumferende Konge kommer med sit himmelske Følge for at regere personlig paa denne Jord, hvilken han har forløst med sit eget Liv.

Som vi have set, vil Himmeriges Rige indbefatte mere end Kirken. De hæderlige og retsindige iblandt Menneskene ville faa Beskyttelse og Borgerskabs Privilegier under Kristi Forvaltnings fuldkomne Regeringsform, og dette vil være deres salige Andel, hvad enten de ere Medlemmer af Kirken eller ikke. Lovens Overtrædere og Mænd, som ere urene af Hjertet, ville blive dømt og straffede i Forhold til deres Overtrædelser; men de, som leve i Overensstemmelse med Sandhedens Principper, saa godt de have kunnet forstaa og annamme dem, ville nyde en fuldkommen Frihed under de himmelske Indflydelser, der komme af en retfærdig Regerings Forvaltning. De Rettigheder og Betsignelser, der staa i særlig Forbindelse med Kirken, saasom at indehave og bruge Præstedømmet med dets uendelige Muligheder og evige Herredømme, ville ligesom nu kun være for dem, som indgaa i Paktten og blive Medlemmer af Forløserens Kirke.

Tusindaaret. I Forbindelse med den Hellige Skrifts Dmtale af Kristi Regering paa Jorden bruges et Tusinde Aar ofte til at antyde dets Varighed. Medens vi ikke kunne opfatte Berøningen heraf som et afmaalt Tidsrum for hans Riges Tilblivelse eller en Beregning for Frelserens Regering, have vi dog god Grund til at tro, at de Tusinde Aar, som umiddelbart følge efter Rigets Oprettelse, skulle være særdeles mærkelige og anderledes end de Tider, der gaa forud eller komme efter dem. Israels Indsamling og Oprettelsen af et jødisk Zion skulde finde Sted som en Beredelse for hans Komme. Hans Tilkommelse vil blive kendelig ved de ugudeliges Ødelæggelse og Begyndelsen paa en Fredstid. Aabenbareren Johannes saa deres Sjæle, som led Martyrdsoden for Jesu Vidnesbyrd Skyld, og andre retfærdige med dem, „isførte Magt og regerende med Kristus i de tusinde Aar“ (Aab. 20, 4. 6.). I Begyndelsen af dette Tidsrum skal Satan blive bunden, saa at han ikke mere skal forføre Folkene, indtil de tusinde Aar fuldendes, medens de retfærdige skulle være Guds og Kristi Præster og regere med ham de tusinde Aar. Blandt de ældste Aabenbaringer angaaende Tusindaaret

er denne, som blev given til Enof: „Dg det skete, at Enof saa Menneffenes Sønns Tilfommelse i de sidste Dage for at bo paa Jorden i Retfærdighed i et Tusinde Aar“ (Kofl. B. Side 41). Det ses altsaa, at naar vi omtale Tusindaaret eller Milleniet, maa vi tænke os et bestemt Tidrum, hvis Begyndelse og Ende skal kendes paa store og vigtige Begivenheder, og i hvilket Tidrum usædvanlige Lykhaligheds Vilkaar ville herske. Det vil blive en Hvile-Era, en Tusindaars-Fred. Fjendtligheder imellem Menneffer og Dyr ville ophøre; den umælende Skabelses Rovgerrighed skal faa Ende, og Kærlighed skal herske. I Milleniet vil Tilstanden være ganske anderledes end nu, hvilket omtales i Herrens Ord til Esaias (65, 17.): Thi se, jeg skaber ny Himle og ny Jord; og de første skulle ikke ihukommes, ej heller optomme i nogens Hjerte. Ungaende denne Tilstand af Fred og Velstand samt Barigheden af Menneffenes Levetid gennem denne Periode læse vi: „Du skal ikke ydermere være et diende Barn paa faa Dage eller en gammel, som ikke opfylder sine Dage; thi den Dreng, som er bleven hundrede Aar gammel, skal dø, men den Synder, som er hundrede Aar gammel, skal forbandes. Dg de skulle bygge Huse og bo deri og plante Bingsaarde og æde deres Frugt. De skulle ikke bygge og en anden bo deri, og ikke plante, og en anden æde det; thi som Træets Dage skal mit Folks være, og mine Udvalgte skulle lade deres Hænders Gerning blive. De skal ikke bemøje sig forgæves, og ej føde til Forstrækkelse; thi de ere deres Sæd, som ere velsignede af Herren, og deres Afkom med dem. Dg det sker, førend de raabe, da vil jeg svare; naar de endnu tale, da vil jeg høre. En Ulv og et Lam skal fødes tilhobe, og en Løve skal æde Halm, som en Dkse, og en Slanges Spiise skal være Støv; de skulle ikke gøre ondt ej heller fordærve paa min Helligheds hele Bjærg, siger Herren“ (Esaias 65, 20.—25.).

(Fortfættet.)

„Scandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementpris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

I n d h o l d.

Religiofe Fremfribt..... 273 Tale af Eldste Carl Hjalmar Carl- quist 278, 282 Red. Bem.: Slet Dmgang fordærver gode Sæder 280		Red. Bem.: Anthon S. Lund 281 Ankomst og Besittelse..... 282 De Sidste-Dages Helliges Tro ... 285
---	--	--

Kobenhavn, 1900.

Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal

Trykt hos F. C. Bording (B. Petersen).